

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

sennur sezer

izi kalsın

fotoğraflar: ali öz

şiir

EVRENSEL BASIM YAYIN

EVRENSEL
BASIM YAYIN

sennur sezer

izi kalsın

fotoğraflar: ali öz

şiiir

DOĞA BASIN YAYIN

Dağıtım Ticaret Limited Şirketi

Tarlabası Blv. Kamerhatun Mah. Alhatun Sk. No: 25 Beyoğlu / İstanbul

T: 0212 255 25 46 F: 0212 255 25 87

www.evrenselbasim.com - info@evrenselbasim.com

Evrensel Basım Yayın **441**

İzi Kalsın: Sennur Sezer

Fotoğafılar: Ali Öz

Genel Kapak Tasarım: Savaş Çekiç

Kapak Uygulama: Devrim Koçlan

ISBN **978-605-4156-82-5**

© Evrensel Basım Yayın **2011** - Sertifika No **11015**

Birinci Basım Eylül 2011

Baskı: Kayhan Matbaası

Davutpaşa Caddesi - Güven İş Merkezi CBlok - No:244 Zeytinburnu/İstanbul

T: 0212 576 01 36 - 567 84 19 - F: 0212 612 31 85 - kayhanmatbaa@gmail.com

izi kalsın

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
Ateş	10
İmrenme nedir ki	12
Ben geceler boyu	14
Kalabalığın gücüne övgü	16
Üstümüzde bir çatı	18
İki mavi arasında	20
Çiçekli bir ağaç	22
Tedirginlik	24
Gurbette olmak garip olmak	26
Barıştır	28
Nişanlı kız	30
Gözcü	32
Neler yaşadık	34
Cevapsız	36
O seven kadınlardan yalnızca biri	38
Mola	40
Evsiz	42
Her gün yeniden	44
Çal be kardeş!	46
Yapayalnız kakava	48
Savunma	50
Yana yana tükenmiş	52

<i>Bildirim</i>	54
<i>Ali'nin anası Ünzüle kadının söylediğidir</i>	56
<i>2009</i>	58
<i>Ali Seyit Ak için</i>	60
<i>Tanığın gözleri</i>	62
<i>Miras</i>	64
<i>1 Mayıs 2008</i>	66
<i>Payımıza düşen</i>	68
<i>Kim bu resimdekiler</i>	70
<i>Dilekçe</i>	72
<i>Heyy!</i>	74
<i>Çocuk olmak mı bu?</i>	76
<i>Üç kişiye bir düş</i>	78
<i>Duymadığımız bildiri</i>	80
<i>Koru beni</i>	82
<i>Yansıma</i>	84

önsöz

İnsan yaşadığı çağdan sorumludur.
Ve tanık olduğu bütün savaşlardan, kırımlardan, yokluklardan, baskılardan sanıktır.
Hayır demeyi öğrenir bu yüzden ve haykırır: Hayır! Hayır! Hayır!
Susturmak için ateş ederler.
Kanı akar, göllenir bir kaya dibine.
Gülümser:
“Tanık ol” der kayaya... “Tanık ol, karşı koydum”.
Kayayı kırdırırlar. Taşcının teri karışır isyancının kanına.
Bakın duvarlara kan ve ter, birlikte gülümser:
“Hayır... Hayır... Hayır...
İnsan insanca yaşamalıdır!”

Karşı koy haksızlığa
İzi kalsın

Ateş

Bize “ateşi paylaşacaksınız” dediler “acıyı, bağışlanmamayı”. Soğuğu tanımamışlardı.

Geceyi bilmezlerdi, çölün gecesini ve bozkır ayazını. Ateş yakmamışlardı.

Bize “ateşi paylaşacaksınız” dediler. Uzak duralım diye ektiğimiz pirinçten ve topladığımız pamuktan, sağdığımız süttten. Onlar içindi mayalanan hamur, kızaran et ve eriyen yağ. Ateşin hoş kokulu nimetleri. Yanık acısıydı bilmemiz gereken bizim. Yumuşak yataklar, bize, ölümden sonraydı.

Yan yana gelmemizden korktular. Bizi ateşle korkuttular.

II

Yüreğinin çarpışı yansıyor sesine. Kirpiklerimi ıslatıyor, yanağına düşen damla... Yorgunsun, şöyle yaslan omzuma... Uyu...

Güneşin doğmasına var daha...

Çatıyı sarsan rüzgârı anlat, gece bir başına kalanları. Sonra fısıldayışını ateşte çalıların. Bir deri bir kemik sürülerin aradığı yeşili. Söyle, yeşili, duru pınarları... ısınalım.

Bize “ateşi paylaşacaksınız” dediler. Acıyı, yoksulluğu.

Birleştirdik ellerimizi, ısındık.

İmrenme nedir ki

Hiç duydun mu sıcak ekmek kokusunu? Ekmek kokusunu? Susamının çıtırdısını dişlerinde duyarak... boğazın kurudu mu? Bir ekmek öyle kokar işte, taşırken... Bir de portakal... “Al, dokun, kopar, ısır” diye kışkırtarak. Başkasının ekmeğini taşırken hele... Hanlarda çay ocaklarının kokusu dolanırken merdivenleri... Buram buram çay kokarken ortalık... Ellerimi kamaştırır “şurdan bir ekmek alıver, sıcak olsun” buyruğu. Bir ekmek kaç paradır... Ödemez ki hiçbir şey imrenmenin bedelini.

Hiç duymadın mı ekmek kokusunu... Bir dilim ekmek işte, çıtır çıtırdır kabuğu, sıcacık, yumuşacık içi... Off... ya kokusu!

Sen hiç aç kalmadın mı...

Ben geceler boyu

Ben onu geceler boyu
sakındım ışığından soğuk yıldızın,
sardım düşlerimle, örttüm bastırdım.
Ben onu...

Örttüm bedenimle,
anlatması zor, yıllarca uyumadım.

Ben onu esirgedim telaşından baharın,
yol şaşırın tutkuların,
gözyaşından, kahkahadan.
Ben onu...

Soluğumu soluğuna kattım.

Ah nasıl bekledim boylansın,
ışısın.
Ah nasıl katlandım.

Ben onu, zor anlatması, ben onu...

Sardıkça sararmış, örttükçe solgun,
tükenmiş sakındıkça
soluğumda soluğu.

Şimdi nasıl, nasıl bir daha...
Gecelerce ben onu...

Kalabalığın gücüne övgü

Bırak güvercini... dalgalsın soluğumuzla... ve gözlerini sil. Günü değil daha.
Ne çığlıklar durdurabildi, ne gözyaşları. Gördük kırımları. Kırıldı kalemler ve gözlükler,
tebeşirler... ve kan kurumadı.

Bırak güvercini dalgalsın soluğumuzla. Duy gücünü yan yanalığın. Yas değil tüten...
yas değil, acısı bir yürek eksik olmanın.

Ağlamayı güzel günlerin şafağına bırak, yediverenlerin tomurcuklarına... günü değil daha
Yürü, izi kalsın caddelerde adımlarının. Burası değişmenin kapısıdır ve elbet
değiştirmenin.

O yazdıklarını kanıyla imzaladı. Ve kalabalıklara inandı. Şimdi kalabalıklar gücünü
kanıtlamalı.

...

Eski, çok eski çağlarda bu kalabalık diriltebilirdi öleni. Kimse öldürülmesin diye yan
yana, omuz omuza, yürek yüreğe şimdi...

Üstümüzde bir çatı

Uzaklaştırırdı bizden göğün gazabını, üstümüzde bir çatı. Ve az ötemizde malların sıcak solukları... Sürülüp geldiğimiz ellerde, rahattık elbet. Ata yurdu. Bulutlar bile bizi korurdu.

Uzaklaştırırdı güzelliklerimizi gözden, nazardan, üstümüzdeki çatı. Serçe yuvası kadar olsun, ev bark. Düşmanım bilmesin nedir, sokakta kalmak.

Artık gönlüm rahat, essin rüzgâr, gelsin kar... Yıkımlara dayanır bu dört duvar.

Gurbette değilim şimdi, ırak olsun yas keder... Yıldızların düğünü tavanımda sürer gider.

İki mavi arasında

Uçtum tüm gücümle. Havayı yardı gövdem... Değmeden güneşe, düştüm. Işıltılı karanlığıyla derinlerin yandım. Maviyle sarhoş yeniden havalandım. Sesi ydım o kocaman ıgılığın, kakhaka sanılan. Yorulan dalgaların bana devrettiğı hız yankılandı boşlukta. Havalandım.

Güneşı öptüm. Sıcakğı tanığımdır, yakamozlanan gövdem tanığımdır. Su tanığımdır. Baş döndüren bu akıntı...

İki mavi arasında ateş rengiyim artık... Bir aşk rüyası gibi.

Çiçekli bir ağaç

Ancak çiçek açmış bir ağaç tanır belki, birlikte yürümenin sevincini. Bazen uğuldar iki yüzlü ağıtlar, rüzgârda: “Tomurcuktan daha”.

Sen yoldaş kolunun ılıkliğini duyarsın omzunda. Hızlanır adımların: “Yarın... yarın...”

Dolar gözlerin elbet, ama dönmez geriye başın.

Çiçeklensin kuru dallar diye, ne çok yeşil dal kaldı geride. Ne çok rüzgâr, ne çok bora!

Sınanması bitmedi yoldaşlığın, bitmez daha.

Ancak çiçek açmış bir ağaç tanır belki, birlikteliğin sevincini.

Tedirginlik

Akşam iniyor olmalı, usul usul kararan bir şey var.

Yüreğimiz “yan yana olalım yan yana” diye vuruyor çılgın gibi, kıpırdamıyoruz. Yan yanayız, sonunda sokulduk birbirimize... Üşümüyoruz, ürperiyoruz ağrıyan yanımızla. Bakamıyoruz birbirimize. Kıpırdamıyoruz... kıpırdanamıyoruz...

Işıltılıydı her şey az önce koşarken, “Şurdan bir ekmek kap gel” derdi ustamız “üç de çay, demli”. Sıcacık tüterdi haftalığımız. Ne zamandı?

Erken mi akşam, karanlık mı... Nedir vuran tedirginlik? Nedir çarpan çocukluğuma.

Gurbette olmak garip olmak

Kız saç ı gibiydi tütünlerimiz, sevdiğimizin saç ı öyle kokardı herhal...
Atlarımızın boynu kanter köpük... sıcak basardı yazmasından taşan örüğünü gördük mü...
sırmalı destmaller arardık göndermeye... ayağ ının altına atılacak yanıl elma... gümüş
ayna... yoksulduk.
Yoksulduk ama yığ ıttık, delerdik dağları Ferhat misali, isteselerdi. Kimse demedi.
Sırmalı havlular çıkardım okuntu diye... Çifte davul dövdürdüm köy meydanında...
Düşümdü... düşümde kaldı, düğün dernek, yüzünün kızarmasını örten al duvak...
Olmadı kaptığım gibi kaç ırdım baba evinden. Sevda başka... başka şey ev bark düzeni...
yürümedi.
Kız saç ı gibiydi tütünlerimiz... sevdiğimin saç ı gibi... kokusu bile yadigâr kalmadı...

Barıştır

Falımız yanlış düşmüş bizim. Dök řu baklaları yeniden. Bir çatı çat insanlara, bir sofra hazırla... Sıcak ekmeği benden.... Davullar bayramı haberlesin, sevda için ağlasın ağlayan. Mektuplar safi müjde...

Yalnız uçurtmalar dolaşsın gökyüzünde.

Yazımız yanlış yazılmış bizim. Sil neredeyse yokluk, yoksulluk, kapılardan kovulma.

Tüfekmiş, kurşunmuş, mayınmış adı kalmasın kitaplarda... Davullar düğünleri bildirsin, karşılaması benden...

Kocamışlıktan ölsün ölen.

Masalımız yanlış başlamış bizim. Hadi baştan anlatalım, döşemesi benden:

“Zaman yarındır, insanlar tok. Barıştır devran”.

Nişanlı kız

Daha yıldızların adını öğreneceğim, yerini ezber edeceğim Kervankıran'ın.
Yalnız yatmam lazım. Ağır altınlara katarlar da kınayı, azarla yakarlar, acıyla...
Kaldıramam.

Kına tası dursun hele, ben ceviz ayıklayacağım.

Gelini ağlatırlar güldürmezler bilmem mi! Anama göndermezler, iş güç... Babama denktir
hele damadın yaşı... Ne beş taştan bıktım ne saklambaçtan. Dereye girmek var aklımda
daha, saçımı güneşte kurutmak...

Hem böğürtlenler kararmadı bile ...zamanı mı evlenmenin.

Gözcü

Sen bulutlara bakıyorsun ben yağmuru görüyorum, yeşeren çorakta. Ekmeğin buğusu vuruyor yüzüme rüzgârla, üşümüyorum. Elimi cebime soksam arkadaş ellerinin sıcaklığı... Gözün bir kararan göğü seçiyor senin, ben şafağı izliyorum... işte ta orada. Göneniyorum. Sen yağmurda ıslanıyorsun, bıkkın, benim gözüm ufuktaki ebemkuşağında.

Neler yaşadık

Biz nelere katlandık bu bir şey mi?

Temiz pak giyinip sineye çektik, kovulmaktan beter aşağılamaları...

Oğlan everir kız göçürür gibi, güler yüzlü, sabırlı... Direndik durduk.

Görmezden gelip yüzümüze kapanan kapıları, yaşama arsızız olduk.

Bu bir şey mi... Biz neler yaşadık.

Cevapsız

Neden düşün payıma bu soğuk gece sanki?
Kim aldı güneşimi,
Çorbamı da kim içti?

Neden düşün payıma yorgunluk ve acı söz,
Bu dünyada rahatı hak etmek ayıp mı ki?

O seven kadınlardan yalnızca biri

Sevmek, ölmeyi göze almadan, yüreğin acıdan, özlemden yarılarak sevmek. Kadınlara biçilen ceza mı sevdiğini yitirdiğini bilerek yaşamak... Direnmek. Oysa nasıl kolaydır ölmek, umursamadan sende yaşayan her şeyi öldürmeyi... ve tanıdığım tüm dünyayı öldürmek benim işim değil. Benimle soluk alıyor gençliği sevdiğimin. Bahçenin rüzgârıyla dağılan saçlarını bir kez daha dağıtarak boynuna sarılmayı da öldürmek gerek canıma kıyarsam. Kıyamam sevdiğimin çınar boyuna... Çocukluğumun utangaç aşk oyunları gibi gözlerimi kaçırmadan gerçekten... Yüreğim acıdan kavrularak dikiliyorum burada.

Duyarak şakaklarımda atan ayartıcı, kahrolası umudu: “Onun ayak sesleri bu... Onun. İşte arkanda.”

Hayır arkama bir daha bakmayacağım. Kaldırımda gözlerimi taşlardan ayırmadan yürürken hep önüme düşecek gölgesi. Ve uykuya dalarken tenimi ürpertecek sesi: “Bekle beni.”

Bekliyorum. Duy beni. Bekliyorum. Nereden çarpacağını bilmeden gövdeme gövdenin ılıkliğini.

Boynuma sarılmanı, saçlarını bir daha dağıtmak, elimle karıştırmak için omzuma yaslanmanı...

Beklemek kadınlar için biçilmiş...

Mola

Bir dilim gökyüzü...

Bir dilim gökyüzü, bir tutam aylaklık. Bir tutam aylaklık ve çalışmanın sıcak kokusu...

Bir dilim gökyüzü, bir avuç yorgunluk ve doymanın avuntusu.

Duvarın serinliğine verip sırtını, yudumlamak aylaklığı... Güneşi yudumlamak... Eli yüzü tertemiz, kokulu sabun, sıcak su... tiril tiril bir gömlek...

Bir dilim gökyüzü , bir dilim düş... Ve çocuk açlığının insafsız buğusu...

Evsiz

Taşı dinle, sabrı, direnci...

Yontulup yüzyıllardır, yan yana gelmeyi bileni dinle...

Serinliğine koyup alnını, avut başkaldırmayı, avut utancını, serinle...

Taş olma, taşlaşma, taşı dinle,

Öğren.

Her gün yeniden

Gün doğumunda,
ezgisi dalgalanır rüzgârla
toprağı ilk delen tohumun:
“Dokun bana,
.... sakla ürpertimi kuytunda”

44

Toprağı örten yeşertiyle
sevdaya keser dünya...

Çal be kardeş!

Çeşme yalağının dinlediği
Gölgedeki yeşerti
Okula başlayan kızın cıvıltısı
Şingirtisi çınlayışı
Kınalı parmakların

46

Çal ha çal tükenmeyen
Bebek çılgılığı

Yapayalnız kakava

Yemenimin pulu, küpemin taşı

Günümü ısıtır mı?

Yürek kabarmasının devası

Ne kenger ne de sakızı...

...

Nasıl avunur

Kerem'ini bulamamış Aslı?

Savunma

Sizin buralarda mor çiçek açmaz mı
Çiğ çamur pişince kararır, dayanır yağmura
Bir bak şu duvara...
Söyle nedir aykırılığı...

Ekmek olsun deriz biz yeter ki ekmek olsun
Yok çavdarın buğdaydan farkı
Adam olsun yeter ki...
Neden
Tedirginliğin benden...

Zehir gibi acı sesinin rengi, saçın gibi acıtıcı
Dondurucu bakışın
Sözlerin yakıcı
Neden

Yana yana tükenmiş

Üleştirildi de ozanlara Kerem'in külü
Bilinmedi hiç Aslı'nın yeri

Bildirim

Param yok, vizem doldu, pasaportum kayıp
Bağrıma bastım geleceğimi, umudumu, güvencimi
Yola vurdum kendimi.

Ali'nin anası Ünzüle kadının söylediğidir

Dünya benim doğurduğumdur
benden sorulur otu böceği
yaprak yaprak tanırım
karşı durdum
yeşilini soldurana
kanadını kırdırmam yaşamanın

2009

Beklediğiniz yemek
Sıcak mı gülüşünüz kadar
Çocukluğunuz kadar taze mi ekmek

Gözleriniz gibi ıııklı olsa
Keşke gelecek.

Ali Seyit Ak için

yüz yıl daha bakabiliriz
anabiliriz sevdiğimizi
ama biliriz
kırıldı bu resmin bir yanı
hangi objektif onarabilir
ölümü

Tanığın gözleri

Son gördüğümüz yaştadır
yitik sevdiklerimiz
Düşlerimizde
bile
bekleriz
Çocuklar gibidir umudumuz
yorulmak bilmez
öfkemiz

Miras

Şehri kurdu bizim dedelerimiz, limanı,
Kanalları kazdı
Şatolar yükseldi ellerinden
Ormanları yeşerttik ve yol kestik
Şimdi açlığımızı bastırıyoruz
Bize kalan duvarın dibinde

1 Mayıs 2008

Örttü karanlığı gövdem
Adım seslerim yansıdı yarına
Emeğim adına
Kavgam adına
Direncim adına
Zaferimiz adına
Selam
Tüm zamanlardaki yoldaşılarıma

Payımıza düşen

Mutluluk,
lokmanın tadını almak
güneşi etinde duymak,
itilip kakılmamak
Yaşamak
doymak...

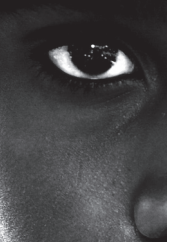

Kim bu resimdekiler

Yeri: Belki Anadolu belki Mezopotamya
Zaman: Epey eski, ama İsa'dan sonra,
Kişiler: Gündelikçi yazıyor kimliklerinde.

Sıcak bir yaz, bereketli ürün... ve yorgunluk alabildiğine
Gülümsemeler sıcak bir ekmeği düşlemekten
Tuz olmaktan ekmeğe.
Gülümsemek
O ekmekten payına bir dilim düşmese bile.

Dilekçe

Ben kara değilim
Sizin güneřiniz kara
Suyunuz is

Adımızın yanında bir damga
Ama köle deęiliz

Heyy!

Alaca karanlıkta çıkıyorum
Karanlıkta dönüyorum eve
Yumdum mu gözümü
Başım değişiyor maviliklere

Heyy ne anlatılmaz duygu bu
Akmak enginlere

Çocuk olmak mı bu?

Bu mu payıma düşen:

Bekle... Bekle...

Yoruldum!

Artık beklemeyeceğim

Kaçıp gideceğim yakında

Oraya...

Sabır öğütlenmeyen diyara

Üç kişiye bir düş

Bu gecelerimizi bölen düştür
Bir arabamız olsa
Ekmek teknesi değil, fiyaka
Göstersek eşe dosta

Gecelerimizde bir korna sesi...

Duymadığımız bildirir

Ekmek ne sıcak, ne yumuşak

Bir öğün yetmez açlığıma.

Yüküm kaç ekmek, kaç öğün

Kaç öğün yorgunluğum

Yanıt verin bana

Yanıt verin bana

Koru beni

Koru beni

Çatımı yitirdim

Koru beni yağmurdan ve güneşin kurağından

Koru beni

Seni kutsal bildim

Koru beni çocukluğu tanımayanlardan

Yansıma

Yel vurdu, ateşi, suyu ve ormanı yürüttük...
Yalvaçların gücü duvarlara yeter.
Bizim gücümüz dağlara... (hatırla kaya
yarılıp yol olduğunda)
Ateşi, suyu ve ormanı... bir yel yeter
kıpırdatmaya...
Gizimiz dönüp bakmayışımız arkaya.
Gurbettir kıyı.
Gurbettir, koyaklar ve ırmak. Tuz ve
ekmeğin gurbeti.
Deniz, kavuşmanın sevincine açılan kapı...
(Hatırla dağın ve katranın kokusuyla.)
Yel vurdu ateşe, suya, ormana...